

Jeg er jo aldrig syg?

Jeg havde feber og blev indlagt på sygehuset i fire dage med lungebetændelse. Men det var det rene fup feber og den rene fup lungebetændelse, for jeg er jo aldrig syg! Jeg havde kun en temperatur på 38 grader og med så lav en feber lidelse, kunne jeg endog have gennemført en 20 dobbelt ironman. Og jeg troede på intet tidspunkt at jeg havde lungebetændelse. Fire læger, vagtlægen, min egen læge og to sygehus læger, havde lyttet på min brystkasse og på ryggen med stetoskopet og havde ikke hørt noget, der tydede på at jeg havde lungebetændelse. Jeg tror heller ikke et øjeblik på at de danske sygehuse er overbelagte og hvis de er overbelagte, er det selvforskyldt! Hvorfor skulle jeg indlægges på sygehuset, for jeg er jo aldrig syg? Jeg kunne have det bedre derhjemme, i trygge omgivelser, og tage et par fridage foran computeren. Men indrømmet, jeg havde nok taget på universitetet hver eneste dag....

Det startede med at jeg en lørdag aften fik en voldsom trykken for brystkassen og min hjælper sugede stort set rent blod op af tuben. Sådan har det jeg ofte, sandsynligvis fordi der er kommet en rift i luftrøret eller i lungerne, da mine hjælpere altid suger relativt dybt (på min opfordring). Det plejer at gå over på en nat eller to. Søndag morgen havde jeg stadig trykken for brystkassen og desuden sugede hjælperen stadig blod op af tuben. Vi blev enige om at tilkalde vagtlægen og han kom efter et par timer. Han lyttede på mig og kunne intet høre, der var unormalt. Han sluttede af med at sige at tag det bare roligt, der er intet farligt her. Søndag aften havde jeg det klart bedre end om morgenen.

Mandag morgen havde jeg ingen smerter overhovedet, men var dødtræt som følge af at jeg havde sovet meget lidt. Jeg sad en times tid foran den øjenstyrede computer med lukkede øjne, men derefter blev jeg helt frisk. Klokkeren tolv var jeg klar til at tage på universitetet. Min hjælper sugede stadig blod op af tuben og vi blev enige om at ringe til min egen læge. Han kom et par timer senere og han lyttede på mig, men kunne ikke høre tegn på lungebetændelse, men kunne dog høre at den venstre lunge lød lidt anderledes og valgte at indlægge mig for en sikkerheds skyld. Jeg var dog modvillig mod indlæggelsen, fordi jeg var helt frisk på det tidspunkt, men min læge lovede at jeg ville komme hjem næste dag.

Jeg blev indlagt på AMA (Akut Modtagelses Afdeling) på Odense Universitetshospital. Jeg ankom med to hjælpere; den ene hjælper skulle slæbe al bagagen, vi havde næsten ligeså meget bagage med som til en udenlandsrejse; stålift, badestol, en masse tøj, sondemad, handsker og sug osv. Jeg blev lagt på en to-mands stue og der var ikke engang gardin foran vinduet den første aften. Så folk udenfor kunne kigge direkte ind på hjælperne og jeg. Ok, vi boede på sjette sal....

I øvrigt kunne de ikke engang garantere at der ikke kom en anden patient ind, da det jo var en akut modtagelses afdeling. Men så fortalte jeg hvor meget jeg larmede om natten, med respirator, sugning og rejse alarm, og så lovede de at gøre alt for at der ikke kom en anden patient ind. Jeg spurgte, stavende, under alle omstændigheder om den ene hjælper der skulle blive der om natten, i det mindste kunne få en madras på gulvet at ligge på. Men da jeg stavede madras, gættede både hjælperen og sygeplejersken på at jeg ville sige madrester, da vi lige havde talt om mad. Sådan er det når man deler ordene forkert, det har vi ofte sjove oplevelser ud af. Sygeplejerskerne på AMA vidste nemlig ikke om de kunne tilbyde mine hjælpere mad? Så tager vi på restaurant, sagde jeg straks til mine hjælpere! Senere fandt de dog ud af at de kunne tilbyde indtil flere varme retter plus diverse frugtgrød. Bagefter sagde hjælperne at maden smagte af sygehus og dagen efter havde

hjelperen mad med til hele dagen. Hvordan smager et sygehus?

Heldigvis havde jeg taget min Tobii computer med, så jeg kunne indhente noget af det arbejde, jeg havde mistet ved at spille foreløbig en halv dag. Jeg fik forberedt noget arbejde til min sekretær på universitetet. Min mandlige hjælper, som også arbejder i et bofællesskab for psykisk handicappede, sagde at det var aldeles udmærket at arbejde hos mig også, på trods af at jeg ikke var hjerneskadet! Sådan har mine hjælpere så høje tanker om mig....

Resten af dagen fik jeg lavet alle mulige undersøgelser. Jeg fik målt EKG, blodtryk, blodsukker, iltmætning osv, af sygeplejersker og laboranter. Og lægen kom og lyttede på mig og kunne intet høre, der lød af lungebetændelse. Jeg sagde til ham at jeg havde det fremragende! Ok, han var kun medicin studerende, det talte lidt ned, men han var meget interesseret i min computer og det talte op! Bagefter kom nogle laboranter og efter flere forsøg, lykkedes det dem at få taget blodprøver af mig. Så kom en sygeplejerske og tog en lille blodprøve direkte i pulsåren i venstre hånd, hvilket gjorde forfærdeligt ondt. Hun var dog så venlig at flere gange undervejs, at spørge om jeg kunne holde det ud. Om aftenen ville sygeplejerskerne dyrke på bakterierne af nyurineret urin (nyttiset tis) og nysuget slim, så jeg måtte levere konstant! Endelig måtte jeg over i sengen for at jeg skulle til røntgen fotografering af lungerne. Røntgenbillederne viste selvfølgelig at jeg ikke havde lungebetændelse!

Til gengæld viste blodprøverne at jeg havde en mindre infektion og blodtrykket var også for lavt, hvilket også er en indikation af at der er en infektion. Det sidste har jeg aldrig hørt før og så er der måske alligevel noget lægerne ved, som jeg ikke ved? Så jeg blev lagt i antibiotika drop til natten. Sengen jeg lå i, kunne naturligvis knækkes, som alle hospitalssenge, men den var alt for kort og jeg havde glemt at få den forlænget, i dagens travlhed. Til natten fortalte sygeplejerskerne at de endelig havde reserveret den anden seng til den hjælper, der skulle overnatte hos mig. Og endelig var det blevet sengetid, efter en lang dag....

Jeg sov kun et par timer den nat, blandt andet fordi mine fødder stødte på fodenden af sengen og fordi sygehus personalet brugte min håndvask til at vaske hænder i, adskillige gange i løbet af natten. Og klokken halv tre følte en nyankommen læge trang til at hilse på mig. Hun havde ikke rigtigt læst på lektien, dvs på journalen, for hun spurgte om jeg kunne åbne munden og sige ahhhh? Bagefter tog hun min hånd og spurgte om jeg kunne gentage hendes håndtryk? Det er mange år siden jeg kunne nogen af delene. Hendes besøg kunne vi godt have været foruden!

Alligevel var jeg nogenlunde frisk og udhvilet tirsdag morgen, mens min hjælper var dødtræt på grund af nattens mange forstyrrelser. Hun havde desuden en lille syg datter derhjemme og var i forvejen hårdt hængt op. Jeg kunne ikke komme i bad, for på AMA havde de kun et eneste badeværelse med bruser og det var optaget af en patient, på grund af såkaldt overbelægning. Men vi ved bedre....

Sygeplejerskerne sagde at jeg skulle blive liggende i sengen, fordi jeg skulle til endnu en røntgen fotografering af lungerne. Så jeg måtte blive i sengen til klokken to og se uinteressant fjernsyn. Det gamle fjernsyn havde næsten ingen kanaler; ikke engang DR2, så jeg kunne vælge mellem Morgen TV, som er kvalitetsløs underholdning for ikke at sige direkte skadeligt og Discovery Channel, med deres uendelige og uforståelige værksteds serier, hvor man forsøger at lave biler eller andre maskiner af gammelt skrot.

Imens lavede sygeplejersker og laboranter alle mulige undersøgelser igen. Min temperatur var faldet til 37.7 grader og blodtrykket var stadig for lavt og blodprøverne viste stadig at jeg havde en infektion, om end tallene pegede i den rigtige retning. Og der kom en fjerde læge og lyttede til brystkassen og ryggen og hun kunne heller ikke høre tegn på at jeg havde lungebetændelse. Men hun besluttede at jeg skulle blive til onsdag formiddag, men hun kendte på den anden side ikke til at jeg skulle have taget flere røntgenbilleder, så endelig kom jeg op og fik Tobii computeren på kørestolen, så jeg kunne arbejde lidt på den allerede halvt spildte dag.

Tirsdag aften havde jeg ingen feber mere og blodtrykket var normalt, så selvom blodprøverne stadig viste at jeg havde en infektion, var jeg helt sikker på at komme hjem onsdag, måske endda om formiddagen? Om natten begyndte jeg at hyper ventilere, frekvensen af vejrtrækningen løb op på det dobbelte. Jeg vågnede op, helt desorienteret og vidste ikke hvor jeg var. Langsomt gik det op for mig at jeg stadig var på sygehuset, men ville komme hjem om dagen, forhåbentligt om formiddagen? Jeg orkede ikke så meget på det tidspunkt, så jeg opgav at forklare hjælperen hvordan hun skulle stille på respiratoren, men måtte skifte til dagrespiratoren og sov ikke mere den nat.

Onsdag morgen havde jeg ingen feber, men blodtrykket var igen for lavt. Flere laboranter opgav hurtigt at tage blodprøver på mig, så de tilkaldte en anæstesi sygeplejerske, som skulle have særlige evner i at tage blodprøver. Og hun fandt da også straks en blodåre i benet og så væltede det ud med blod, så jeg blev helt tør i kroppen. Jeg fik hendes navn og mail adresse for senere tilfælde. Jeg kom ikke i bad onsdag morgen, på grund af "overbelægningen". Sygeplejerskerne sagde også at jeg skulle blive i sengen indtil stuegangen, men da det trak ud med blodprøverne kom jeg til at ligge længe. Men vi fik, på genial vis, rigget Tobii computeren til, så jeg kunne ligge i sengen og bruge computeren på normal vis. Så jeg undgik at spilde tiden, den dag!

Ved fire tiden, opgav jeg at vente på lægen og ville op i kørestolen. Under forflytningen rev vi antibiotika droppet ud af min hånd og jeg blev helt tilsølet af antibiotika og blod. Lige da jeg kom over i kørestolen, kom lægen endelig. Han forklarede at tallene så fine ud og han regnede med at jeg kunne blive udskrevet torsdag eftermiddag. Vi forklarede ham at antibiotika droppet var blevet revet ud, og om det skulle sættes på igen? Han sagde, skidt med det, det er der ikke brug for mere!

Jeg sad og arbejdede til klokken ni og fik indhentet meget af det, jeg ikke fik nået de to foregående dage. Om aftenen havde jeg ingen feber, men blodtrykket var igen for lavt. Ved midnat kom en mandlig sygeplejerske og ville sætte antibiotika droppet til igen, men vi havde jo droppet droppet allerede om eftermiddagen! Men han var dog uden skyld i miseren; vi havde flere gange oplevet at den ene af sygehus personalet på AMA ikke vidste hvad den anden gjorde.

Så jeg havde en rolig nat til torsdag. Om morgenen havde jeg naturligvis ingen feber og først nægtede anæstesi sygeplejerskerne at komme og tage mine blodprøver. Så laboranten gjorde endnu et forsøg i armen. Det var den samme som mislykkedes om onsdagen og hun mislykkede igen, men hun fortalte at laboranter ikke må stikke i benene, medmindre der er en læge tilstede! Mærkeligt, men det har nok noget med uddannelse at gøre?

Imidlertid var anæstesi sygeplejerskerne nu blevet langt flinkere og en anden end om onsdagen kom op. Hun stak straks i benet og igen væltede blodet ud. Jeg fik også hendes navn og mail adresse! Jeg lyttede ikke til sygeplejerskerne denne morgen, men insisterede på at komme op i kørestolen inden de opdagede det, jeg kunne alligevel ikke komme i bad på grund af "overbelægningen". Oppe i kørestolen fik jeg taget blodtrykket og det var rekord lavt; 105 over 72. Sygeplejersken tog det på

den anden arm også, for at være helt sikker, men det var næsten lige så lavt og jeg frygtede at måtte blive på sygehuset i adskillige dage, for så lavt har jeg aldrig fået det målt før! Mit blodtryk plejer tværtimod at være relativt højt, hvorfor jeg naturligvis får blodtryks dæmpende medicin.

Lægen kom hurtigt på stuegang og han fortalte at tallene for infektionen i blodprøverne var meget fine. Jeg skulle blot tage nogle antibiotika piller i 8-10 dage endnu og han udskrev mig på stedet! Han kendte på den anden side ikke til at lavt blodtryk tyder på infektion, så der er alligevel ikke noget lægerne ved, som jeg ikke ved!

Vi måtte indkalde en ekstra hjælper til at hjælpe med al bagagen og hun kom hurtigt. Da vi pakkede sammen sidst på formiddagen, tænkte jeg på at snige to flotte indrammede plakater ned i vores store tasker. Det var der ingen der ville bemærke og de ville se fine ud på min stue væg derhjemme. Desværre stod der "De fynske sygehuse" på dem. Brand ærgerligt!

Hjemme igen, var jeg lykkelig for at jeg kun havde mine tre fuldtidsansatte hjælpere med i de fire dage; Paola, Cecilie og David. De kender mig bedst og klarede arbejdet fremragende under uvante forhold og på en meget lille to-mands stue! Og aldrig har jeg glædet mig sådan til at komme i bad og endelig kom jeg i bad, efter tre morgener uden bad. Vi har aldrig praktiseret sengebade hjemme hos mig; vi kunne selvfølgelig have fået sygeplejerskerne til at stå for det, men vi passede os ligesom os selv inde i vores hule af en to-mands stue. Jeg havde også glemt at blive barberet i de fire dage, da jeg slet ikke havde set mig selv i spejlet i perioden på sygehuset. Jeg havde end ikke engang fået en kam igennem håret i de fire dage. Jeg må have set mindst ligeså usoigneret og langskægget ud som ovennævnte mandlige hjælper...

Efterfølgende må jeg modvilligt indrømme at det var fint nok at jeg var indlagt i fire dage, i stedet for at tage på universitetet hver eneste dag. Og med Tobii computeren med, undgik jeg at spille alt for meget tid, for jeg har (som altid) rygende travlt!

Arne Lykke Larsen